

ບົດບັນທຶກເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ

ເຖິງ: ທະນາຍຄວາມທຸກທ່ານທີ່ສົນໃຈ
ຈາກ: Elissa Gershon, ຜະນຶກງານທະນາຍຄວາມ
ເລື່ອງ: ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສູນພູມິພາກໃນການຈັດຫາບ່ອນຢູ່ອາໄສໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍ
ວັນທີ: 2 ພຶດສະພາ 2002 – ເອກະສານຕີພິມຂອງ PAI #5106.12

ອົງການຄຸ້ມຄອງແລະຊ່ວຍເຫລືອທາງກົດໝາຍ (Protection and Advocacy, Inc. : PAI) ໄດ້ຮັບຄໍາຮ້ອງຢ່າງຫລວງຫລາຍກ່ຽວກັບ ຄໍາອະທິບາຍເລື່ອງສິດທິຂອງເດັກທີ່ເສຍອົງສະ ແລະຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານຈິດໃນການເຂົ້າຢູ່ອາໄສໃນສະຖານທີ່ພັກ ແລະໄດ້ການຊ່ວຍເຫລືອຜ່ານສູນພູມິພາກ. ຂໍ້ກ່ຽວໃຈນັ້ນກໍ່ແມ່ນ ເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນຖືກຈັດໃຫ້ຢູ່ໃນໂຮງໝໍປິ່ນປົວໂຮກຈິດ ຫລືສະຖານກັກກັນເບົາວະຊົນລະຍະສັນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າພ້ອມຖືກປ່ອຍຕົວອອກມາ, ແຕ່ສູນພູມິພາກບໍ່ສາມາດຈັດຫາບ່ອນຢູ່ອາໄສໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້. ເຂົາເຈົ້າຊ້ຳພັດຖືກກັກຕົວໄວ້ໃນໂຮງໝໍ ຫລືສະຖານກັກກັນດົນນານໂດຍບໍ່ຈໍາເປັນ, ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າກໍ່ຖືກສົ່ງໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະທ້າຍທີສຸດກໍ່ຖືກສົ່ງຕົວກັບຄືນມາຢູ່ບ່ອນເກົ່າອີກເໝືອນເດີມ. ເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນຖືກສົ່ງໄປຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະບໍ່ປອດພັຍຊຶ່ງເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ເຂົາເຈົ້າທັງດ້ານຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ.

ເວົ້າຫຍັງ, ຊຶ່ງເປັນການຕອບຕໍ່ຄໍາຖາມເຫລົ່ານີ້, ກໍ່ຄືວ່າສູນພູມິພາກມີພັນທະໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການຈັດແຈງບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບບໍລິການ. ອັນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າສູນພູມິພາກຕ້ອງຈັດກຽມບ່ອນຢູ່ອາໄສ ທີ່ມີການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ພ້ອມເພື່ອສະໜອງຕອບຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຖືກບັງມະຕິວ່າ ມີສະພາບບົກຜ່ອງທັງດ້ານຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈດັ່ງກ່າວ. ຖ້າວ່າສະຖານທີ່ພັກດັ່ງກ່າວຍັງບໍ່ວ່າງ, ທາງສູນຕ້ອງຊອກຫາບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ມີຢູ່ແລ້ວບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງ ແລະດັດແປງໃຫ້ເຂົ້າກັບສະພາບຂອງຜູ້ຮັບບໍລິການພ້ອມກັບໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອຕາມສົມຄວນ. ນອກຈາກນີ້, ເດັກນ້ອຍທີ່ມີເງື່ອນໄຂໄດ້ການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານການສຶກສາພິເສດ ອາດມີສິດໄດ້ການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານສະຖານທີ່ພັກຈົນຮອດອາຍຸ 22 ປີ, ແລະບັນດາເດັກນ້ອຍທີ່ມີເງື່ອນໄຂກ່ຽວກັບສະພາບທາງຈິດແມ່ນມີສິດຮັບບໍລິການໄດ້ໂດຍຜ່ານສະຖານປິ່ນປົວໂຮກຈິດຂອງເຄົາຕີ້.

ການບໍລິການຂອງສູນພູມິພາກອາດບໍ່ສາມາດທົດແທນໃຫ້ ສຳລັບການບໍລິການຈາກໜ່ວຍງານອື່ນໆໄດ້; ແຕ່ວ່າ, ເດັກນ້ອຍ ທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບການບໍລິການຈາກໜ່ວຍງານໃດໜຶ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມີເງື່ອນໄຂໄດ້ຮັບ. ບົດບັນທຶກນີ້ຈະອະທິບາຍສະເພາະໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບຂອງສູນເທົ່ານັ້ນ; ໃຫ້ເບິ່ງເອກະສານທີ່ຄັດຕິດມາພ້ອມ ກ່ຽວກັບພັນທະໜ້າທີ່ຂອງໜ່ວຍງານສຸຂະພາບຈິດຂອງເຄົາຕີ້ ໃນການໃຫ້ບໍລິການຕໍ່ຊຸມຊົນຢ່າງເໝາະສົມ. (PAI Pub. No. 5105.01).

ຂອບເຂດອຳນາດຂອງສານເດັກແລະເຍົາວະຊົນ

ສານເຍົາວະຊົນອາດສົ່ງໃຫ້ສູນພູມິພາກສະຫງວນບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ເໝາະສົມໄວ້. ສານໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງທາງກົດໝາຍແກ່ ເຍົາວະຊົນໃນສອງຮູບແບບແຕກຕ່າງກັນ. ປະເພດໜຶ່ງກໍ່ຄື ກຸ່ມເຍົາວະຊົນທີ່ຖືກທຳຮ້າຍ ຫລືຖືກປະລະ ອີງຕາມກົດໝາຍ Welfare and Institutions Code § 300.¹ (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍເລື່ອງສະຫວັດດີການແລະສະຖານພະຍາບານ ຕ່າງໆ). ອີກກຸ່ມໜຶ່ງແມ່ນບັນດາເດັກນ້ອຍທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ, ຊຶ່ງຮູ້ໂດຍທົ່ວໄປວ່າ ເປັນເດັກທີ່ກະທຳຜິດກົດໝາຍ, ແລະຢູ່ພາຍໃຕ້ ອຳນາດການປົກຄອງຂອງສານ ອີງຕາມມາດຕາທີ 602.

ພາຍໃຕ້ມາດຕາທີ 300, ສານອາດ “ອອກຄຳສັ່ງຕາມເຫດຜົນອັນສົມຄວນໃຫ້ມີການດູແລ, ກວດກາ, ຄຸ້ມຄອງ, ກະທຳການ, ບຳລຸງຮັກສາ ແລະຊ່ວຍເຫລືອເຍົາວະຊົນ, ລວມເຖິງການປິ່ນປົວຮັກສາ...” § 362 (a). ໃນປີ 1992, ຮ່າງກົດໝາຍໄດ້ຂະຫຍາຍຂອບເຂດຂອງມາດຕານີ້ ເພື່ອໃຫ້ອຳນາດແກ່ສານເຍົາວະຊົນໃນການທີ່ຈະ “ສົ່ງໃຫ້ໜ່ວຍງານໃດໆ ກໍ່ຕາມມາເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການທາງກົດໝາຍໃນສານເຍົາວະຊົນ ຊຶ່ງໜ່ວຍງານນັ້ນສາມໄດ້ຕັດສິນວ່າບົກຜ່ອງຕໍ່ຂັບຄັບທາງ ກົດໝາຍໃນການສະໜອງການບໍລິການໃຫ້ແກ່ເຍົາວະຊົນ.” § 362 (a). ຈຸດປະສົງຂອງການຂະຫຍາຍຂອບເຂດອຳນາດນີ້ ກໍ່ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນການປະສານງານ ແລະຄວາມຮ່ວມມືກັນລະຫວ່າງໜ່ວຍງານຕ່າງໆ, ລວມເຖິງ ສູນພູມິພາກ. ຫົວຂໍ້ ການກະກຽມການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນສຳລັບເຍົາວະຊົນພາຍໃຕ້ມາດຕາທີ 602 ມີບັນຈຸຢູ່ໃນມາດຕາທີ 727.

ປະຫວັດສາດຂອງການແກ້ໄຂຮ່າງກົດໝາຍໃນປີ 1992, Assembly Bill 3553, ກຳນົດວ່າເປົ້າໝາຍໃຫຍ່ກໍ່ຄື ການກວດກາເບິ່ງວ່າເດັກນ້ອຍ “ໄດ້ຮັບການບໍລິການຕາມຄຳສັ່ງ ຊຶ່ງແມ່ນການບໍລິການທີ່ເຂົາເຈົ້າມີສິດໄດ້ຮັບຫລືບໍ່.” ການດັດແປງແກ້ໄຂຄັ້ງນີ້ ແມ່ນເພື່ອລິເລີ່ມຊອກຫາເດັກນ້ອຍທີ່ຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫລືອຫລາຍຢ່າງ ແລະເຂົາເຈົ້າມີສິດໄດ້ຮັບ ການຊ່ວຍເຫລືອຈາກໜ່ວຍງານສາທາລະນະຫລາຍບ່ອນ. “ຂໍ້ແຕ້ຈົງຄືວ່າ ອົງການ ຫລືໜ່ວຍງານຫລາຍແຫ່ງທີ່ພົວພັນໃນການ ໃຫ້ບໍລິການມັກລີ້ມເຫລວໃນການໃຫ້ບໍລິການຕາມຂັບຄັບ: ເງິນແມ່ນຜ່ານຈາກອົງການໜຶ່ງໄປຫາອົງການໜຶ່ງ ແຕ່ວ່າ ເດັກນ້ອຍພັດບໍ່ໄດ້ຮັບການບໍລິການຊ່ວຍເຫລືອຫຍັງເລີຍ”. (ອ້າງອີງຈາກຜູ້ແຕ່ງຮ່າງກົດໝາຍ assembly Bill 3553). ໃນລາຍງານການວິເຄາະຂອງຄະນະກຳມະການຮັດແລລິພິເນັຽມີລາຍຊື່ຂອງໜ່ວຍງານອົງການຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການໃຫ້ການບໍລິການ ແກ່ເດັກນ້ອຍຊຶ່ງໄດ້ແກ່: ສູນພູມິພາກຕ່າງໆ, ກະຊວງສຸຂະພາບຈິດ, ກະຊວງປະຊາສົ່ງເຄາະ, ແລະກະຊວງການບຳບັດຜົນຟູ.

ສະນັ້ນ, ສຳລັບບັນດາເດັກນ້ອຍທີ່ເປັນຜູ້ຮັບບໍລິການຂອງສູນພູມິພາກ, ສານອາດສົ່ງໃຫ້ສູນພູມິພາກມາປາກົດຕົວທີ່ສານ ແລະ ອາດສົ່ງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຈັດການບໍລິການ ແລະການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບ, ດັ່ງທີ່ບັນຍາຍຂ້າງລຸ່ມນີ້. ກົດໝາຍ

ກຳນົດວ່າ “ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຍິ່ງໄວ້ໃນມາດຕານີ້ຈະຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ໜ່ວຍງານຕ່າງໆ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບໝາຍເກາະຈາກສານ ໃຫ້ມາທີ່ສານ ເພື່ອປະສານງານໃນການໃຫ້ການບໍລິການແກ່ເຍົາວະຊົນ.” § 362 (a) . ໜ່ວຍງານຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຄວນຖືກຊຸກຍູ້ ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂັ້ນຕອນການວາງແຜນສຳລັບໂຄງການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ສະເພາະບຸກຄົນ (individual program planning, IPP) ເພື່ອສະຫງວນຮັກສາເອົາ ການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອໄວ້ໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນ, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເພິ່ງ ພາຂັ້ນຕອນຂອງສານ. ສານອາດບໍ່ “ກຳນົດໜ້າທີ່ ໃຫ້ແກ່ໜ່ວຍງານນອກເໜືອໄປຈາກພັນທະໜ້າທີ່ທີ່ກົດໝາຍ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ.”

ນອກຈາກນີ້, “ສານບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະສັ່ງເອົາການບໍລິການ ເວັ້ນແຕ່ວ່າການບໍລິການນັ້ນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວຜ່ານຂັ້ນຕອນ ການບໍລິຫານຂອງໜ່ວຍງານໃນຖານະເປັນຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ, ວ່າເຍົາວະຊົນມີເງື່ອນໄຂໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອເຫລົ່ານັ້ນ” § 362 (a) . ສະນັ້ນ, ຖ້າວ່າເຍົາວະຊົນຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບບໍລິການຈາກສູນພູມິພາກເທື່ອ, ແຕ່ຖືກສົງໄສວ່າອາດເປັນເດັກ ທີ່ພິການ ເດັກນັ້ນສາມາດເຮັດຄຳຮ້ອງຕໍ່ສູນພູມິພາກໄດ້. ເມື່ອເດັກນັ້ນຖືກຍອມຮັບແລ້ວ, ສານກໍ່ຈະໃຊ້ອຳນາດສານ ໃນການດຳເນີນການກັບສູນພູມິພາກ.

ສິດທິໃນການຮັບການບໍລິການຈາກສູນພູມິພາກ

ຜູ້ຮັບບໍລິການຂອງສູນພູມິພາກທັງໝົດ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງສານເຍົາວະຊົນຫລືບໍ່ກໍ່ຕາມ, ແມ່ນມີສິດໄດ້ຮັບ ການສະໜັບສະໜູນແລະການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ເໝາະສົມຈາກສູນພູມິພາກ. ບຸກຄົນພິການກໍ່ມີສິດທາງກົດໝາຍເຊັ່ນດຽວກັນ ກັບສິດທິສຳລັບບຸກຄົນທົ່ວໄປພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຂອງສະຫະຣັຖອາເມລິກາ ແລະກົດໝາຍຂອງຣັຖແຄລິຟໍເນີຽ. § 4502. ໂດຍຜ່ານ Lanterman Developmental Disabilities Services Act (ກົດບັດຍັດວ່າດ້ວຍ ການໃຫ້ບໍລິການແກ່ຜູ້ພິການ) (ຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ, “Lanterman Act”), Welfare and Institutions Code §§ 4500 et seq., ຣັຖແຄລິຟໍເນີຽໄດ້ສ້າງຕັ້ງໂຄງການ ການໃຫ້ບໍລິການຢ່າງກວ້າງຂວາງ ຊຶ່ງອະນຸຍາດ ໃຫ້ຊາວແຄລິຟໍເນີຽທີ່ພິການ “ມີສິດທິຕ່າງໆ ຕາມກົດໝາຍ, ລວມເຖິງສິດທິໃນການຮັບບໍລິການ ດ້ານການບຳບັດແລະ ການປິ່ນປົວໂດຍຫລວງເປັນຜູ້ອອກຄຳໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້.” Association for Retarded Citizens (ສະມາຄົມ ຊ່ວຍເຫລືອຄົນປິ່ນຍາອ່ອນ) v. Department of Developmental Services (ກະຊວງພັດທະນາ ການບໍລິການ) (ຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ, “ARC”), 38 Cal.3d, 384, 389, 211 Cal.Rptr. 758 (1985) .

ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງສູນພູມິພາກ ກໍ່ຄືການສະໜອງການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ພິການທີ່ມີເງື່ອນໄຂໄດ້ຮັບ ການຊ່ວຍເຫລືອພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ. ARC. 38 Cal.3d at 391-392. ສູນພູມິພາກຕ້ອງນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນ ການວາງ ແຜນໂຄງການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ສະເພາະບຸກຄົນ (“IPP process”) ເພື່ອ (1) ປະເມີນຄວາມສາມາດ, ຄວາມຕ້ອງ ການ, ແລະຄວາມອຸບສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ຮັບບໍລິການ (ຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ “ຜູ້ຊົມໃຊ້”); ແລະ (2) ຮັບປະກັນວ່າ ການບໍລິການ ແລະການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ສະໜອງໃຫ້ນັ້ນ ຊ່ວຍຊຸມຊື່ການປະສົມປະສານກັນຂອງຊຸມຊົນ, ການເປັນອິດສະຫລະ, ມີຄວາມສົມບູນ, ແລະສິ່ງເສີມການເປັນຢູ່ທີ່ປົກກະຕິ, ແລະສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ສົມບູນແລະໝັ້ນຄົງ. §§ 4646-4648 ;

ARC, 38 Cal.3d at 388–90. ບຸກຄົນພິການມີສິດໄດ້ຮັບການບໍລິການເຫຼົ່ານັ້ນ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນ IPP ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ສິດທິທີ່ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ສຳລັບຜູ້ພິການ ແລະອໍ້ບັງຄັບຫ້າມຂອງຮັຖະໄດ້ຖືກນຳມາປະຕິບັດ ໂດຍຜ່ານ ຂະບວນການວາງແຜນການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ສະເພາະບຸກຄົນ IPP (individualized program plan); ພາຍໃຕ້ຂະບວນການນີ້, ຜູ້ພິການໃນຖານະເປັນບຸກຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈະໄດ້ຮັບ, ຕາມສິດທິເງື່ອນໄຂ, ການບໍລິການທີ່ຈະຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຊຸມຊົນໄດ້ຢ່າງມີອິດສະຫລະ ແລະສົມບູນ.

ARC, 38 Cal.3d at 392. ສະນັ້ນ, ຂະບວນການຂອງແຜນ IPP ແລະເອກະສານທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ຜົນ ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນຕົ້ນຕໍສຳລັບຜູ້ຮັບບໍລິການຂອງສູນພູມິພາກ ໃນການຮັບເອົາການບໍລິການ ແລະການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ເໝາະສົມ ແລະຈຳເປັນຕາມສົມຄວນ.

ການຈັດແຈງບ່ອນຢູ່ອາໄສ ແລະ ການບໍລິການຊ່ວຍເຫຼືອໃນພາວະສຸກເສີນແລະວິກິດການ

ສູນພູມິພາກຕ້ອງຈັດແຈງບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ເໝາະສົມ ພາຍໃຕ້ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຄວາມຈຳກັດໜ້ອຍທີ່ສຸດ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ພິການ. § 4501. ກົດບັນຍັດ Lanterman Act ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດກ່ຽວກັບການໃຫ້ການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫຼືອ ຊຶ່ງຈະຊ່ວຍອຳນວຍໃຫ້ເຍົາວະຊົນທີ່ພິການ ສາມາດສືບຕໍ່ອາໄສຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ໄປໄດ້. §§ 4648 (a) (1), 4685. ສະນັ້ນ, ສຳລັບເຍົາວະຊົນທີ່ຢາກອາໄສຢູ່ນຳຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າຫລາຍກວ່າ, ແລະສຳລັບບຸກຄົນອື່ນໆ ທີ່ຕ້ອງການຢູ່ອາໄສໃນເຮືອນຂອງຕົນເອງຕາມຈຸດປະສົງທີ່ຕັ້ງໄວ້ໃນແຜນການ IPP, ທາງສູນພູມິພາກຕ້ອງສະໜອງການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍແລະຄອບຄົວທີ່ຕ້ອງການ. ການຊ່ວຍເຫຼືອເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຈັດໃຫ້ເໝາະສົມກັບຕົວບຸກຄົນ ແລະຕ້ອງລວມເອົາການບໍລິການຕ່າງໆ ເຊັ່ນວ່າການອົບຮົມການປະພຶດ ແລະການໃຫ້ຄຳປຶກສາສຳລັບ ເດັກແລະຄອບຄົວ, ຊ່ວຍຫລຸດຜ່ອນພາລະໃຫ້ແກ່ພໍ່ແມ່ໃນການເບິ່ງແຍງປະຈຳວັນແກ່ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ, ການອົບຮົມພໍ່ແມ່, ການບໍລິການດ້ານສຸຂະພາບຈິດ, ແລະການມີທະນາຍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອໃນການສະຫງວນການບໍລິການຈາກໜ່ວຍງານອື່ນໆໄວ້ໃຫ້.

§ 4685 (c) (1) .

ຖ້າວ່າມີການຮ້ອງຂໍເອົາບ່ອນຢູ່ອາໄສນອກເຮືອນ, ທາງສູນພູມິພາກຕ້ອງພະຍາຍາມທຸກຢ່າງເພື່ອສະຫງວນບ່ອນຢູ່ອາໄສໄວ້ໃຫ້ ໂດຍຈັດໃຫ້ຢູ່ໃກ້ກັບເຮືອນຂອງຄອບຄົວຕາມສົມຄວນ, ຖ້າວ່າສອດຄ່ອງກັບແຜນການ IPP ຂອງເດັກ. § 4685.1 (a) . ຖ້າວ່າບໍ່ສາມາດຈັດບ່ອນຢູ່ອາໄສໃຫ້ຢູ່ໃກ້ກັບເຮືອນຂອງຄອບຄົວໄດ້, ທາງສູນພູມິພາກຕ້ອງບັນທຶກໃສ່ແຜນການ IPP ວ່າ ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ສຸດແລ້ວທີ່ຈະຊອກຫາ, ພັດທະນາ, ຫລືດັດແປງການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫຼືອເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຢ່າງເໝາະສົມ ແລະບາດກ້າວຕໍ່ໄປທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອພັດທະນາການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫຼືອ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດກັບຄືນໄປຢູ່, ຫລືຢູ່ໃກ້ກັບຄອບຄົວໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ. § 4685.1 (b) . ສູນພູມິພາກຕ້ອງກວກາ ແລະແກ້ໄຂບົດບັນທຶກນີ້ໃຫ້ທັນສະໄໝທຸກໆ ຫົກເດືອນ. § 4685.1 (b) .

ຖ້າວ່າເດັກນ້ອຍບໍ່ສາມາດອາໄສຢູ່ກັບຄອບຄົວໄດ້, ທາງສູນພູມິພາກຕ້ອງສະເໜີບ່ອນຢູ່ອາໄສ, ລວມເຖິງສະຖານພະຍາບານ ຂອງຊຸມຊົນ (ເຮືອນທີ່ຢູ່ກັນເປັນກຸ່ມ) ຫລືຄອບຄົວອຸປະຖັມໃຫ້. ທາງສູນພູມິພາກ ອາດຕ້ອງສະໜອງການບໍລິການເພີ່ມເຕີມ ຫລືການຕິດຕາມກວດກາ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້ໃນສະຖານທີ່ພັກໃນຊຸມຊົນ. § 4648 (a) (8) , (9) . ສູນພູມິພາກມີພັນທະໜ້າທີ່ຕາມກົດໝາຍທີ່ຈະ “ຮັບປະກັນວ່າມີສະຖານທີ່ຢູ່ອາໄສໄວ້ໃຫ້ສໍາລັບບຸກຄົນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ດ້ານຄວາມພິການ, ແລະເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຜູ້ພິການທີ່ອາໄສນອກເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຢູ່ໃນບ່ອນຢູ່ທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີຄວາມຈຳກັດໜ້ອຍທີ່ສຸດ. . . .” §4680 . ສູນພູມິພາກຍັງຕ້ອງສະໜອງການບໍລິການສຸກເສີນ ແລະການບໍລິການສໍາລັບ ພາວະວິກິດການ ເພື່ອປ້ອງກັນການຍ້າຍຜູ້ຮັບບໍລິການອອກຈາກບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຊຸມຊົນ. ອັນນີ້ແມ່ນການບໍລິການ ສໍາຄັນອັນໜຶ່ງສໍາລັບຄົນໜຸ່ມຫລາຍຄົນທີ່ຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານຈິດ, ຍ້ອນວ່າສະພາບວິກິດການດ້ານໂຮກຈິດ ນັກເປັນສາເຫດພາໃຫ້ລົ້ມເຫລວໃນການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະເຮັດໃຫ້ຕ້ອງເຂົ້າໄປນອນປີ້ນປົວໃນໂຮງໝໍໂຮກຈິດ . ກົດໝາຍກຳນົດວ່າ :

ການບໍລິການເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອໃນພາວະສຸກເສີນແລະວິກິດການລວມມີ, ແຕ່ບໍ່ຈຳກັດຢູ່ແຕ່, ການບໍລິການ ດ້ານສຸຂະພາບຈິດ ແລະການບໍລິການເພື່ອດັດແປງຄວາມປະພຶດ, ຕ້ອງຖືກສະໜອງໃຫ້ຕາມຄວາມຈຳເປັນ, ເພື່ອຮັກສາໃຫ້ຜູ້ພິການສາມາດສືບຕໍ່ອາໄສຢູ່ໃນສະຖານທີ່ພັກທີ່ເຂົາເຈົ້າເລືອກເອງໄດ້. ການບໍລິການສໍາລັບ ພາວະ ວິກິດການຈະຕ້ອງຖືກສະໜອງໃຫ້ກ່ອນໂດຍບໍ່ໃຫ້ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການຈັດແຈງ ການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຖ້າວ່າ ການແຂກແຂງເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອໃນພາວະວິກິດການບໍ່ສໍາເລັດພົນ, ບ້ານພັກສຸກເສີນຄວນຈະມີພ້ອມໄວ້ໃນຊຸມຊົນຂອງຜູ້ຮັບບໍລິການ. ຖ້າວ່າຈຳເປັນຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ອັນໃດໜຶ່ງ, ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມທຸກຢ່າງ ເພື່ອໃຫ້ບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ກັບຄືນໄປຢູ່ໃນບ່ອນ ທີ່ເຂົາເຈົ້າເລືອກໄວ້, ພ້ອມກັບໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອຕາມສົມຄວນແລະໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້. § 4648 (a) (10) .

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການບໍລິການຂອງສູນພູມິພາກບ່ອນອື່ນ, ການບໍລິການສໍາລັບພາວະສຸກເສີນແລະວິກິດການ ຄວນຖືກຈັດຕຽມໄວ້ ແລະໃຫ້ມີໄວ້ພ້ອມສະເໝີເພື່ອສະໜອງຕອບຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການສະເພາະຂອງບຸກຄົນ ລວມເຖິງການຈັດໃຫ້ມີພະນັກງານໄວ້ຄອຍ ຊ່ວຍເຫລືອ, ໜ່ວຍຊ່ວຍເຫລືອສຸກເສີນເຄື່ອນທີ່, ຫລືບ້ານພັກສຸກເສີນທີ່ດຳເນີນການໂດຍສູນພູມິພາກ. ໃນຂະນະທີ່ສູນພູມິພາກ ບາງແຫ່ງມີບ້ານພັກສຸກເສີນເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອໃນລະຍະສັ້ນໆ, ແຕ່ການບໍລິການຂອງບ້ານພັກສຸກເສີນເອງກໍບໍ່ຄ່ອຍສະໜອງຕອບ ຕໍ່ຂໍ້ບັງຄັບຂອງສູນພູມິພາກປານໃດ. ສໍາລັບຫລາຍໆ ຄົນແລ້ວ, ການບໍລິການໃນພາວະວິກິດການທີ່ສໍາຄັນສ່ວນໃຫຍ່ມັກ ໝາຍເຖິງ ການບໍລິການເພື່ອປ້ອງກັນພາວະວິກິດການ. ອັນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ການຝຶກອົບຮົມ, ແລະ ເຕັກນິກການດັດແປງການປະພຶດ ຕ້ອງປະສົມປະສານເວົ້າກັນເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງ ການບໍລິການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານບ່ອນຢູ່ອາໄສ ໃນຊຸມຊົນເພື່ອຫລີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ເກີດພາວະວິກິດການ ຊຶ່ງອາດເຮັດໃຫ້ມີການຍົກຍ້າຍອອກຈາກເຮືອນ. ຮັຖຢັງໄດ້ເປີດບ້ານພັກ ສຸກເສີນສໍາລັບເດັກນ້ອຍໄວ້ສາມແຫ່ງ, ຊຶ່ງສະໜອງໃຫ້ເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສຊົ່ວຄາວພ້ອມກັບ ມີບໍລິການການປີ້ນປົວຢ່າງ ກວ້າງຂວາງ, ການໃຫ້ຢາຮັກສາ, ແລະການປະເມີນຜົນ. ມີບ້ານພັກສຸກເສີນແບບສອງຕຽນອນສອງບ່ອນຢູ່ໃນເຂດ ສະຕ້ອງຕັນ ຊຶ່ງທ່ານສາມາດຕິດຕໍ່ໄດ້ໂດຍໂທຮຫາໂຄງການ Delta Project ທີ່ນໍ້າເບີ 209-948-7457 ແລະບ້ານພັກແບບສອງຕຽນອນອີກບ່ອນໜຶ່ງຢູ່ໃນເຂດພອທເທີວິລ ຊຶ່ງສາມາດຕິດຕໍ່ໄດ້ຜ່ານໂຄງການ Porterville Regional Project ທີ່ນໍ້າເບີ 559-782-2120.

ຂໍ້ກຳນົດຕໍ່ໄປອີກພາຍໃຕ້ Lanterman Act ກໍ່ຄືວ່າ ຖ້າວ່າການຈັດບ່ອນຢູ່ອາໄສໃນຊຸມຊົນບໍ່ປອດພັຍ ແລະອາດເປັນໄປ ໄດ້ວ່າ ຜູ້ຊົມໃຊ້ອາດຖືກຈັດໃຫ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນສູນພັດທະນາຂອງຣັຖ, ທາງສູນພູມິພາກຄວນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ທາງກະຊວງພັດທະນາ ການບໍລິການ (DDS), ຜູ້ຊົມໃຊ້, ແລະພໍ່ແມ່ ຫລືຜູ້ດູແລຊາບ. § 4418.7 (a). ເມື່ອເກີດເຫດການແນວນີ້, DDS ຄວນຈະຈັດໃຫ້ມີການປະເມີນສະຖານະການທັນທີ. ຖ້າວ່າ DDS ຕັດສິນວ່າຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອ ແບບອື່ນ, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງກວດເບິ່ງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າທາງສູນພູມິພາກມີການບໍລິການ ແລະການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ແຕກຕ່າງເຫລົ່ານີ້ ສຳລັບເຫດການສຸກເສີນບໍ່. ການປະຊຸມ IPP ຄວນຖືກຈັດຂຶ້ນ, ພ້ອມກັບມີຕົວແທນຂອງ DDS ເຂົ້າຮ່ວມນຳ, ເພື່ອກວດກາ ທວນຄືນການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອໃນກໍລະນີສຸກເສີນ ແລະພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ ສຳລັບ ການບໍລິການ ແລະການຊ່ວຍເຫລືອຕໍ່ໄປ. § 4418.7 (b).

ຜູ້ຮັບມອບໝາຍຈາກ DDS ສຳລັບບົດບາດນີ້ຄື ໂຄງການພັດທະນາແຫ່ງຊັບພະຍາກອນໃນພູມິພາກ (Regional Resource Development Project: RRDP), ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທີ່ສູນພັດທະນາຂອງຣັຖ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງ ເຂົາເຈົ້າຄື ການຄິດຄົ້ນຮູບແບບການປະເມີນພົນສຳລັບການປະພຶດ, ຈັດໃຫ້ມີການກວດກາຢາສຳລັບການປິ່ນປົວ, ແລະ ການຈັດແຈງບ່ອນຢູ່ອາໄສໃນຊຸມຊົນ. ພວກເຮົາພົບວ່າ ການພົວພັນຂອງ RRDP ມີປະໂຫຍດຫລາຍໃນການຈັດແຈງ ດ້ານບ່ອນຢູ່ອາໄສ ແລະການຈັດການສຳລັບການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະການຝຶກອົບຮົມພະນັກງານ ສຳລັບສະຖານທີ່ພັກບ່ອນໃໝ່ ຫລືບ່ອນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ສູນພູມິພາກຈະອ້າງເລື້ອຍໆວ່າ ບໍ່ມີສະຖານທີ່ພັກ ຫລືການຊ່ວຍເຫລືອໃນຮູບແບບທີ່ສາມາດຕອບສະໜອງ ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການອັນຊັບຊ້ອນຂອງເຍົາວະຊົນທີ່ມີບັນຫາດ້ານຈິດໄດ້, ແຕ່ອ້າງນີ້ບໍ່ສາມາດເປັນອໍແກ້ຕົວໃຫ້ສູນພູມິພາກ ຫລຸດອອກຈາກພັນທະໜ້າທີ່ໃນການໃຫ້ບໍລິການແກ່ຜູ້ຮັບບໍລິການໄດ້. ຖ້າວ່າບໍ່ມີສະຖານທີ່ພັກທີ່ເໝາະສົມ ຫລື ບໍ່ມີການ ຊ່ວຍເຫລືອທີ່ຈຳເປັນໃນສະຖານທີ່ພັກ, ທາງສູນພູມິພາກຕ້ອງພັດທະນາໃຫ້ມີການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ເໝາະສົມ. § 4648 (e). ສູນພູມິພາກອາດເຊື່ອເຊີນໃຫ້ໜ່ວຍງານອື່ນ ຫລືເອກະຊົນເຂົ້າຮ່ວມ ໂດຍຮຽກຮ້ອງຂໍເອົາອໍສະເໜີ ຫລືວິທີການອື່ນໆ ໃນກໍລະນີ ທີ່ສູນບໍ່ສາມາດໃຫ້ການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອເອງໄດ້. § 4648 (e) (1). ສູນພູມິພາກຍັງອາດຈຳຄ່າຈ່າຍ ເລີ້ມຕົ້ນສຳລັບການເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການໃຫ້ ຖ້າວ່າຈຳເປັນ. § 4649 (e) (2). ໃນສະຖານະການສຸກເສີນ, ສູນພູມິພາກ ອາດສະໜອງການບໍລິການໃຫ້ໂດຍກົງ, ແທນທີ່ຈະນຳໃຊ້ການບໍລິການຈາກໜ່ວຍງານນອກ. § 4648 (f). ສຸດທ້າຍ, ກະຊວງພັດທະນາການບໍລິການ (Department of Developmental Services: DDS) ອາດສະໜອງ ການບໍລິການໃຫ້ໂດຍກົງ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃຫ້ບໍລິການອື່ນ. § 4648 (g).

ແຜນການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ສະເພາະບຸກຄົນ (Individual Program Plan, IPP)

ຂັ້ນຕອນໃນການຊອກຫາສະຖານທີ່ພັກທີ່ເໝາະສົມ ແລະການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ຈຳເປັນຕ່າງໆ ໃນສະຖານທີ່ພັກ ກໍ່ຄືການວາງແຜນການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ສະເພາະບຸກຄົນ (IPP). ແຜນການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ສະເພາະບຸກຄົນ IPP ທີ່ເປັນ ລາຍລັກອັກສອນຕ້ອງປະກອບດ້ວຍລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບອໍເລືອກ, ຄວາມຕ້ອງການ, ແລະຄວາມຊອບພໍ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ

ວັດຖຸປະສົງຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້, ແລະການບໍລິການແລະການສະໜັບສະໜູນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດຕາມວັດຖຸປະສົງທີ່ຕັ້ງໄວ້. ແຜນການນັ້ນຕ້ອງແນໃສ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ ແລະຄອບຄົວຂອງເຂົາຕາມສົມຄວນ. ແຜນການ IPP ຄວນຕ້ອງສົ່ງເສີມການປະສົມປະສານເຂົ້າໃນຂຸມຊົນ, ຄວາມເປັນອິດສະຫລະ, ການດຳລົງຊີວິດຕາມປົກກະຕິແລະມີປະສິດທິພາບ, ແລະສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ສົມບູນແລະໝັ້ນຄົງ. § 4646 (a). ສູນພູມິພາກຕ້ອງຈັດໃຫ້ມີກອງປະຊຸມສຳລັບແຜນ IPP ພາຍໃນ 30 ວັນນັບແຕ່ຍື່ນຄຳຮ້ອງ. § 4646.5 (b). ຄຳຮ້ອງຄວນຂຽນເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະຄວນປະກອບດ້ວຍຫົວຂໍ້ເລື່ອງການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ຈະໄດ້ນຳມາປຶກສາຫາລືກັນ.

ແຜນ IPP ແມ່ນຖືກພັດທະນາໂດຍທີມວາງແຜນການ, ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊົມໃຊ້, ພໍ່ແມ່, ແລະຕົວແທນໜຶ່ງຄົນ ຫລືຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ຕ້ອງມີຕົວແທນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີອຳນາດໃນການອະນຸມັດໃຫ້ສູນພູມິພາກອອກທຶນສະໜັບສະໜູນສຳລັບການບໍລິການຕ່າງໆ ທີ່ເຫັນພ້ອມນຳກັນ. §§4512 (j), 4646 (d). ສິ່ງສຳຄັນ, ແລະສົມເຫດສົມຜົນ, ຄືພະນັກງານຈາກໂຮງໝໍໂຮກຈິດ ຫລືຜູ້ໃຫ້ບໍລິການອື່ນໆ ຄວນເຂົ້າຮ່ວມໃນຂັ້ນຕອນຂອງ IPP ດ້ວຍ. ພະນັກງານສາມາດຊ່ວຍໄດ້ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການແນະນຳດ້ານການປິ່ນປົວ, ລວມເຖິງ ລະດັບແລະປະເພດຂອງການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ຈຳເປັນ, ແລະການຊອກເບິ່ງວິທີການປິ່ນປົວທີ່ຖືກພິສູດແລ້ວວ່າ ສຳເລັດຜົນ ຫລືບໍ່ສຳເລັດຜົນ. ການປະຊຸມແຜນການ IPP ອາດລວມເຖິງເລື່ອງການວາງແຜນປ່ອຍຕົວຄົນເຈັບອອກຈາກໂຮງໝໍໂຮກຈິດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຕົວແທນຂອງສູນພູມິພາກຄວນຖືກເຊື່ອເຊີນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການວາງແຜນປ່ອຍຕົວຄົນເຈັບອອກຈາກໂຮງໝໍໂຮກຈິດ ເພື່ອຕົວແທນຈະໄດ້ມີໂອກາດສະເໜີການຊ່ວຍເຫລືອແລະຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບຂໍ້ແນະນຳຂອງພະນັກງານໂຮງໝໍ.

ຂັ້ນທຳອິດໃນການຂຶ້ນແຜນ IPP ກໍ່ຄືການຮີບໂຮມຂໍ້ມູນແລະດຳເນີນການເຮັດການປະເມີນຜົນ. § 4646.5 (a) (1). ສູນພູມິພາກນຳໃຊ້ຜົນການປະເມີນເພື່ອປົ່ງມະຕິສະພາບເຖິງອັນໄຂຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ ແລະພິຈາລະນາເປົ້າໝາຍຂອງຊີວິດ, ຄວາມສາມາດແລະຈຸດແຂງ, ຄວາມຊອບສ່ວນຕົວ, ອຸປະສັກຕ່າງໆ ທີ່ຈະຂັດຂວາງຕໍ່ຄວາມສຳເລັດໃນເປົ້າໝາຍຊີວິດ, ແລະບັນຫາ ຫລືຂໍ້ກົງວົນໃຈອື່ນໆ. § 4646.5 (a) (1). ແຜນ IPP ຕ້ອງຈັດໃຫ້ສອດຄ້ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້, ຄວາມຕ້ອງການ, ຄວາມຊອບສ່ວນຕົວແລະຂໍ້ເລືອກຕ່າງໆ. ອັນນີ້ເອີ້ນວ່າການວາງແຜນໂດຍແນໃສ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງບຸກຄົນເປັນຫລັກໃຫຍ່. ຂໍຊ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, ຄຳແນະນຳ ແລະການປະກອບສ່ວນຂອງພະນັກງານໂຮງໝໍ ແລະຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຕ່າງໆ ມີສ່ວນສຳຄັນຫລາຍເພື່ອຮັບປະກັນວ່າແຜນ IPP ໄດ້ກຳນົດການຊ່ວຍເຫລືອຕ່າງໆ ທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຜູ້ຊົມໃຊ້ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການດຳລົງຊີວິດໃນຂຸມຊົນ.

ແຜນການ IPP ຕ້ອງບັນຈຸເອົາຂໍ້ຄວາມກ່າວກ່ຽວກັບເປົ້າໝາຍແລະວັດຖຸປະສົງ, ຕາຕະລາງປະເພດ ແລະຈຳນວນການບໍລິການແລະການຊ່ວຍເຫລືອ, ແລະຕາຕະລາງການກວດກາຄືນ ແລະການປະເມີນຜົນສຳລັບແຜນ IPP. §§ 4646.5 (a) (2) – (5). ແຜນ IPP ຄວນລະບຸວັນທີທີ່ຄາດໝາຍໄວ້ສຳລັບການໃຫ້ບໍລິການ ແລະການຊ່ວຍເຫລືອແລະຄາດໝາຍລະຍະເວລາໃນການໄດ້ການບໍລິການນັ້ນ. ການກວດກາຄືນທົ່ວໄປ ແລະການປະເມີນຜົນຄືນໃໝ່ ຄວນຖືກກຳນົດໃສ່ຕາຕະລາງເພື່ອໃຫ້ແນໃຈວ່າ ຜູ້ຊົມໃຊ້ຈະໄດ້ຮັບການບໍລິການທີ່ຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ, ໄດ້ບັນລຸວັດຖຸປະສົງ, ແລະຜູ້ຊົມໃຊ້ແລະຄອບຄົວເພິ່ງພໍໃຈກັບວິທີດຳເນີນການຂອງແຜນການ. § 4646.5 (a) (2), (4) ແລະ (5).

ຖ້າວ່າຫົວໜ່ວຍຂອງ IPP ບໍ່ສາມາດບັນລຸຂໍ້ຕົກລົງໃນກອງປະຊຸມໄດ້, ການປະຊຸມຄັ້ງທີສອງ ຕ້ອງຖືກຈັດຂຶ້ນພາຍໃນ 15 ວັນ. § 4646 (f). ຫຼັງຈາກການປະຊຸມຄັ້ງທີສອງແລ້ວ, ຜູ້ຊົມໃຊ້ອາດຢືນຢັນຂໍເອົາການຕັດສິນຈາກສູນພູມິພາກ ກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງຂອງຜູ້ກ່ຽວ. § 4646 (f). ຖ້າວ່າການບໍລິການຖືກປະຕິເສດ, ສູນພູມິພາກຕ້ອງສົ່ງຈົດໝາຍເຖິງ ຜູ້ຊົມໃຊ້ພາຍໃນ 5 ວັນເພື່ອອະທິບາຍວ່າ ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງຕັດສິນໃຈແນວນັ້ນ ແລະບອກວິທີການຢືນຢັນຄຳຮ້ອງຂໍເອົາການ ພິຈາລະນາຄະດີ. § 4646 (g). ຂັ້ນທຳອິດແມ່ນການພິຈາລະນາຄະດີແບບບໍ່ເປັນທາງການ ແລະໂດຍສະມັກໃຈຊຶ່ງ ຈະໄດ້ຈັດຢູ່ທີ່ສູນພູມິພາກ. § 4710.7. ເລີ່ມຕົ້ນໃນເດືອນກໍລະກົດ, ປີ 1999, ບາດກ້າວຕໍ່ໄປແມ່ນການຈັດໃຫ້ມີການ ໄກ່ເກັ່ງໂດຍສະມັກໃຈ. §4707. ຖ້າວ່າຄະດີຍັງບໍ່ຖືກແກ້ໄຂ, ຜູ້ຊົມໃຊ້ອາດເຮັດຄຳຮ້ອງຂໍເອົາການພິຈາລະນາຄະດີຕາມ ຂັ້ນຕອນຂອງສານຕໍ່ໜ້າເຈົ້າໜ້າທີ່ພິຈາລະນາຄະດີ; ອັນນີ້ເອີ້ນວ່າການພິຈາລະນາຄະດີຕາມຂັ້ນຕອນຂອງຮັຖ. §§ 4711.5, 4712.

ການປະສານງານຮ່ວມກັບພະແນກສຸຂະພາບຈິດຂອງເຄົາຕີ້

ເປັນທີ່ຮູ້ກັນດີວ່າ ຫລາຍຄົນທີ່ມີເງື່ອນໄຂໄດ້ການຊ່ວຍເຫລືອຈາກທັງສູນພູມິພາກ ແລະພະແນກສຸຂະພາບຈິດຂອງເຄົາຕີ້ແມ່ນ ໄດ້ຮັບການບໍລິການແບບບໍ່ຕົກຈາກທັງສອງລະບົບ, ການປ່ຽນແປງກົດໝາຍເມື່ອໄວງມານີ້ ໄດ້ກຳນົດວ່າ ໜ່ວຍງານສຸຂະພາບຈິດ ແຕ່ລະແຫ່ງຂອງເຄົາຕີ້ ແລະສູນພູມິພາກຕ້ອງເຮັດບົດບັນທຶກເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ (memorandum of understanding, MOU) ໃນວັນທີ 1 ກໍລະກົດ ປີ 1999. ໃນບົດບັນທຶກ MOU ເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງບອກວ່າ ພະນັກງານຄົນໃດແດ່ທີ່ຈະເປັນຜູ້ປະສານງານລະຫວ່າງສອງໜ່ວຍງານ, ພ້ອມກັບ ຊອກຫາຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ມີເງື່ອນໄຂເໝາະສົມ, ແລະແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆ. ເຂົາເຈົ້າຍັງຕ້ອງພັດທະນາແຜນການແຊກແຊງໃນກໍລະນີເກີດວິກິດການ ແລະຂະບວນການ ຕ່າງໆ ສຳລັບການປະຊຸມເພື່ອແກ້ໄຂກໍລະນີ ແລະການວາງແຜນການສຳລັບ ຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ຖືກສົ່ງເຂົ້າໄປນອນປິ່ນປົວໃນໂຮງໝໍ ໂຮກຈິດ. ຂໍ້ສຳຄັນ, ກົດໝາຍກຳນົດວ່າແຜນການປ່ອຍຄົນເຈັບອອກຈາກໂຮງໝໍນັ້ນຕ້ອງປະກອບດ້ວຍການປິ່ນປົວ ເພີ່ມເຕີມທີ່ຈຳເປັນ ແລະການຈັດຫາອົງການຫລືໜ່ວຍງານທີ່ຈະຮັບຜິດຊອບສຳລັບ ການບໍລິການເຫລົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນບົດບັນທຶກ MOU ຕ້ອງມີການພັດທະນາຂະບວນການສຳລັບການຮ່ວມມືກັນ ເພື່ອຈັດຕາຽມ ການຝຶກອົບຮົມ ແລະເພື່ອແກ້ໄຂຂັ້ນຕອນ ກັນໃນເລື່ອງການມີສິດເໝາະສົມໃນການຮັບບໍລິການຕ່າງໆ. PAI ຈະຕິດຕາມ ກວດກາເບິ່ງການພັດທະນາ ແລະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມທີ່ຍັງໄວ້ໃນບົດບັນທຶກ MOU. ພວກເຮົາຄາດຫວັງແລະຄາດໝາຍວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະຊ່ວຍຊອກຫາແລະແກ້ໄຂບັນຫາໃນການພະຍາຍາມສະຫງວນເອົາການບໍລິການທີ່ເໝາະສົມໄວ້ໃຫ້ໄດ້ສຳລັບ ເດັກທີ່ຖືກຍົງມະຕິວ່າບົກຜ່ອງທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ.

ບົດສະຫລຸບ

ເປົ້າວະຊົນທີ່ພິການຊຶ່ງເປັນຜູ້ມີບັນຫາດ້ານຈິດດ້ວຍ ມັກມີຄວາມຕ້ອງຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງຄວາມຕ້ອງການເຫລົ່ານີ້ ສາມາດໃຫ້ໄດ້ໂດຍ ຜ່ານການປະສານງານກັນລະຫວ່າງພະແນກສຸຂະພາບຈິດ, ພະແນກສຶກສາ, ແລະລະບົບສູນພູມິພາກ. ສູນພູມິພາກມີ ພັນທະໜ້າທີ່ໃນການຮັບໃຊ້ຄົນໜຸ່ມເຫລົ່ານີ້ຢ່າງເໝາະສົມ, ລວມເຖິງການຮັກສາ ຫລືການດັດແປງບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ຫລືພັດທະນາບ່ອນຢູ່ອາໄສບ່ອນໃໝ່. ສູນພູມິພາກບໍ່ສາມາດຫລີກເວັ້ນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທາງກົດໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການ ຈັດແຈງບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ເໝາະສົມ ແລະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອແກ້ເປົ້າວະຊົນທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທັງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະຈິດໃຈໄດ້.

ການບົກຜ່ອງບໍ່ປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຖືເປັນການລະເມີດເລື້ອງການໃຫ້ການບໍລິການ ພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ Lanterman Act . ສໍາລັບຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບສິດທິຂອງຜູ້ຮັບບໍລິການຂອງສູນພູມິພາກພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ Lanterman Act, ໃຫ້ເບິ່ງ ທີ່ເອກະສານຂອງ PAI ກ່ຽວກັບສິດທິພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ Rights Under the Lanterman Act, PAI Pub. No. 5063.01, ຊຶ່ງມີໄວ້ບໍລິການຢູ່ທີ່ໄວ້ບໍລິການຂອງ PAI ທີ່ www.pai-ca.org ຫລືໂທຫາ PAI ທີ່ 1-800-776-5746 .

ຫ້ອງການ OAKLAND LEGAL OFFICE, ເລກທີ 449 15th Street, Suite 401, Oakland, CA 94612-2821. ໂທຣະສັບ: (510) 839-0811 ແຟກ: (510) 839-5780 ສາຍໂທຣະຟຣີ/TTY/TDD: (800) 776-5746 .

ⁱ ການອ້າງອິງມາດຕາທັງໝົດຂຶ້ນກັບປະມວນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍເລື້ອງສະຫວັດດີການແລະສະຖານພະຍາບານຕ່າງໆ ເວັ້ນເສັຽແຕ່ວ່າ ຈະມີການອ້າງອິງອື່ນບົ່ງບອກໄວ້ .